№ 22. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1949 р. ЦІНА 1 КРБ.

Перець

НЕПЕРЕДБАЧЕНИЙ ЗАХОДАМИ ВИПАДОК

Подекуди ще й досі планують заходи, пишуть інструкції замість конкретної, ділової підготовки до зими.

ЯК СНІГ НА ГОЛОВУ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Степан ОЛІЙНИК

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

Закоханий

Людям властиво перебільшувати. І в нашому середовищі є товариші, які мають цей порок. Ці люди, якщо починають чимсь захоплюватися, то обов'язково роблять це захлинаючись. Вони не можуть правильно оцінювати успіхи і в той же час підмічати хиби для того, щоб їх усувати.

(З доповіді Г. М. Маленкова про 32-і роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції).

Завод, який зветься «Чавунна плита»,
Робив звичайнісінькі плити.
Задача, як кажуть, ясна і проста:
Побільш їх і краще робити!

Та часто директор за плити оці
Такий «наганяй» мав добрячий,
Що совався, вертівсь на дубовім стільці,
Немов на плиті на гарячій.

Нарешті, узявся за діло як слід.
Нарешті — по тресту був першим:
Сершневого плану по випуску плит
Процентів на сім перевершив!

І сталась з людиною зміна крута:
Сп'янівши від успіху того,
Директор заводу «Чавунна плита»
Влюбився... у себе ж самого!

Щодня захлинався: «На сто!
Та ще й сім!..»
Де збори — там він на трибуні,
Розкаже... і гордо з трибуни усім
Показує плити чавунні.

— На мене рівняйтесь! Бо я досягнув
Високої слави і честі!
Днів тридцять тому — я відсталим ще був,
А зараз я першим у тресті!..

Словам самохвальства утративши лік,
П'янів він від успіху цього.

Тримався бундючно, немов той індик —
Закоханий... в себе самого!

Писав про свій досвід в газети статті! —
Про те, як зумів він зробити,
Щоб гордо стоять на такій висоті
Й давати зверхпланові плити!

Росла папірців хвастовитих гора...
Цехи вже одвідувать годі.
Що дужче звучала ця пісня стара,
То гіршали справи в заводі.

— Іване Петровичу! Скоро зима!
Де ж плити? — замовник наляже.
— Знать, скоро зготуєм, коли ще нема! —
Директор у відповідь скаже.

Ласкаво всміхнеться: — Які ви чудні!
Ще є «неув'язочки» скрізь ці.
Ви краще одвітьте, шановний, мені:
Хто в тресті на першому місці?

Ото-то! А скарга, їй-право, пуста —
Не втратим ми нашої честі.
Ви ж чули — завод наш «Чавунна плита»
На першому місці у тресті!

...Баюкавсь він доти, задерши свій ніс,
У цій самохвальства колисці,
Що сам і несчувсь, як... поїхав униз,
І сів на... останньому місці.

Та духом не пада! Зостався таким:
Кого не зустріне у місті,
То гордо й запально розказує всім,
Що... був він на першому місці!

...Подібне в роботі лиш з тими бува,
У кого — як успіх здобуде —
Йде обертом власна ж його голова!
...Тож хай з вами цього не буде!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

НА КИТАЙСЬКИХ КОМУНІКАЦІЯХ

Вузли, що їх досі міцно тримають у своїх руках гоміндановці.

ДОБРА ОЗНАКА

Папа римський відлучає від церкви католиків, які співчувають комуністам і навіть тих, хто читає комуністичну літературу.

(З газет).

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Коли мені минув рік, — мама відлучила мене від грудей. Тепер, коли мені минуло тридцять, — папа відлучив мене від церкви.

— І що ж?

— Прекрасно! І те, й те — ознаки росту.

Одяг, пошитий в ательє індпошиву райпромкомбінату Молотовського району м. Києва, придатний лише для того, щоб ним горобців лякати. **(З листа до редакції).**

Мал. В. ГЛИВЕНКА

КРИВЕ ДЗЕРКАЛО

Дуже потрібна річ для деяких кравецьких майстерень.

Ярослав ГАЛАН

За морями, океанами...

Редакція «Перця» одержала з різних кінців світу інформації про те, як реагували на 32-річницю Жовтня керівні кола США, Великобританії, Франції та Ватікану. Ось низка тільки-но одержаних повідомлень.

ВАШІНГТОН, 7.11. Тут відбулося надзвичайне траурне засідання конгресу. В могильній тиші піднявся на трибуну державний секретар Ачесон.

— Шановні конгресмени! — сказав він. — Рівно тридцять два роки тому сталася в Росії революція, яка міцно вдарила по нас. (Голос: «Іще б'є!»). І як іще б'є, шановні конгресмени! Саме тому ми й скликали вас сюди. Так далі бути не може!.. Світ західної християнської культури й цивілізації втрачає позицію за позицією. Ще недавно ми мали монополію на Китай та атомну бомбу, та оце недавно випали з наших рук і Китай, і атомна бомба. Якщо так далі піде — а я боюся, що саме так далі піде, — то ми втратимо всі монополії, до одної. А що таке західна культура й цивілізація без монополій? Ніщо! Гірше, ніж ніщо, шановні конгресмени. Вона...—не хочу тут вжити непристойного слова...

(Голос у залі вжив непристойне слово).

— Цілком слушно, шановний конгресмене! — продовжував Ачесон. — І тому нам треба мерщій подумати про контрзаходи. Дещо нами вже зроблено: ми ось уже кілька років здійснюємо план Маршалла й доктрину Трумена, недавно підписали Північно-атлантичний пакт, а зовсім недавно засудили американських комуністичних лідерів. Коротше кажучи, ми готуємо війну. Цю війну треба прискорити, шановні конгресмени. Все питання сьогодні лише в тому, хто повинен її перший розпочати. Нам — рішуче задалеко! Моря, океани! При таких морях і океанах можна, чого доброго, спізнитися, а тимчасом стукне тридцять третя річниця... Тому ми пропонуємо, щоб першою розпочала війну Великобританія, а ми допоможемо. Їй ближче, та на те вона й «Велико», щоб вершити великі діла!.. (Бурхливі оплески, що переходять в овацію. Конгресом схвалюється текст телеграми до уряду Великобританії).

ЛОНДОН, 9.11. На надзвичайному засіданні палати лордів Бевін зачитав термінову телеграму від уряду США, в якій цей уряд пропонує Великобританії першою розпочати війну з СРСР та країнами народної демократії. Мертву тишу, яка запанувала після зачитання телеграми, порушив Бевін:

— Джентльмени! Ми щасливі, що велика американська демократія в особі свого уряду надає нам першість у цій великій і, нікуди правди діти, ризикованій справі. Я пропоную встаханням з місць подякувати урядові США за велику честь, якої він нас удостоїв. (Усі встають). Одначе, я змушений заявити, що традиційна британська скромність не дозволить нам виступити першими. Крім того, нам також задалеко, ми також відділені морем. Інша справа — Франція. Вона на самому континенті. Крім того, французькі генерали славляться своїми ратними традиціями: Седан №1 і №2, лінія Мажіно й тому подібне. Тому я пропоную, джентльмени, звернутися до існуючого французького уряду — поки він ще існує — з закликом негайно розпочати війну. А ми допоможемо... (Бурхливі оплески).

— В американському посланні, — продовжував Бевін, — читаємо: «Великобританія на те й «Велико», щоб вершити великі діла». Я вважаю, джентльмени, що в цьому місці велика американська демократія припустила велику помилку, яку ми повинні виправити. Адже ми для великої американської демократії не шкодували нічого. Вчора ми пожертвували для неї нашим фунтом стерлінгів, а сьогодні... (Депутати, як один, схопилися за кишені). Заспокойтеся, джентльмени! На цей раз іде мова про дрібницю, про благородний символічний жест, який зайвий раз покаже нашим могутнім заокеанським друзям, що ми відкидаємо такі старосвітські принципи, як державний суверенітет і незалежність. Я пропоную, джентльмени, перейменувати Великобританію на Малобританію. Хто за Малобританію, хай підніме руку!

Пропозицію Бевіна було прийнято більшістю голосів.

ПАРИЖ, 10.11. Вчора ввечері прем'єр-міністр в пожежному порядку скликав кабінет на таємне засідання. За неопублікованою стенограмою, прем'єр заявив:

— Панове! Прем'єр-міністр Малобританії надіслав нам сьогодні телеграму, в якій уряд його королівської милості пропонує нам негайно розпочати війну. Не знаю, як ви, панове, але я — за! Лише ці французи... Пане поліцай-міністр! Зачиніть вікно, бо французи можуть мене почути! Отже, я — за, панове! Однак є одна серйозна перешкода: ми — заблизько. Інша справа Малобританія, інша справа Америка — їх відділяють від континенту моря й океани. А нам... нам — заблизько! Це ж рукою подати! Ні, панове, хай уже краще розпочинає папа римський. Папи набили руку на хрестових походах. Тому я пропоную звернутися з відповідною телеграмою до його святості. Хто за?

Пропозицію прем'єра було одноголосно схвалено, коли це за вікном почулися вигуки: «Геть війну! Геть поліцаїв Уолл-стріту!».

Прем'єр-міністр затремтів від страху. «Знову ці французи! — крикнув він.— Пане поліцай-міністр! Позачиняйте наглухо всі двері! А не казав я, що нам заблизько? Отже, поки папа не почне, а за ним США й Малобританія, нам залишається одне: не визнавати! Я урочисто заявляю: (тут прем'єр знову почав кричати й гупати ногою) — ми не визнаємо Жовтня, не визнаємо Травня, не визнаємо комуністів, не визнаємо атеїстів, не визнаємо Франції, не визнаємо французів! Не визнаємо! Не визнаємо!! Не визнаємо!!!

Після цих слів прем'єр-міністр дістав нервовий шок, і його довелося відвезти до лікарні.

РИМ, 11.11. Після одержання телеграми від французького уряду його святість дістав припадок старечого маразму. З огляду на це, засідання колегії кардиналів, на якому мав головувати представник президента Трумена при Ватікані містер Тейлор, довелося відкласти.

Перчинка...

ПРО ВОВКА ПОМОВКА

Мисливець М. Н. Чуприна вагається: чи справді корисну справу зробив він, забивши трьох вовченят?

У Липово-Долинській (Сумська область) заготівельній базі райспоживспілки мисливця гаряче вітали за вдале полювання. Однак, коли мова зайшла про винагороду за знищення хижаків, в заготівельній базі почали гадати над шкірками: голови — вовчі, хвости — теж вовчі, і шерсть вовча, і вуха вовчі. А втім, хто його знає, може це не вовки, а собаки?

І вирішено було — утриматись від виплати премії.

Подався тоді мисливець із шкірками в Ромни, в контору Заготживсировини. Там теж мисливця вітали. І теж гадали: хвости вовчі, голови вовчі, шерсть вовча, вуха — теж вовчі...

— А може це не вовки, а собаки? Треба виснити...

Як було б добре, щоб кожен вовк мав хоч яку-небудь посвідку, що він справді вовк, а не собака! Правда, товариші заготувачі?

УА! УА!

Отак звичайно кричить немовля. І щоб його втихомирити, йому дають соску.

В аптеці № 108 міста Кривий Ріг ми бачили юнака отак років на вісімнадцять, який тримав в кожній руці по сосці і теж кричав:

— УА! Ви за це будете відповідати УА! Я буду скаржитись УА!

Юнак обіцяв скаржитись УА — управлінню аптеками, але не цурався і нас:

Я прошу, — сказав він, — марлю, а мені до неї ще й соски дають. Без сосок марлю не відпускають ні в одній аптеці Кривого Рога. А навіщо мені оті соски, коли я ще навіть не одружений?

— А ви б взяли, — радить хтось юнакові, — та написали про це аптечному начальству в Київ.

— В УА?

— Ага.

— Де там, — втручається в розмову інший відвідувач аптеки. — Був я недавно в Києві. Там деякі аптеки під самим носом того УА теж торгують з «нагрузками». Так що, будьте певні, в УА про це добре знають.

Знають, чи ні в УА? Га?

ДЯДІ, З ШКОЛИ ВИБИРАЙТЕСЬ!

Розпали новий навчальний рік. Пройдімося по класах Ананьївської середньої школи № 2 (Одещина) і простежимо за ходом учбового процесу.

Ось у цьому будиночку до війни вчилися учні молодших класів. І тепер там можна зустріти учнів, але то вже не школярі, а учні складальники, — міськрада передала це приміщення під друкарню.

А що за веселий гомін лине з сусіднього шкільного будинку? Ні, то не діти, то дорослі дяді і тьоті танцюють. Була тут колись школа, тепер — районний клуб.

Треба віддати належне керівникам Ананьєва, не забули вони й про дітей: їм великодушно дозволено вчитися в три зміни з єдиному приміщенні, яке ще не встигли забрати.

Ходять діти перед своїми колишніми шкільними будинками і бідкаються:

— І не соромно отим дядям так кривдити малих. Мабуть, самі ніколи в школі не вчилися.

Помиляєтесь, діти! Дяді вчилися, тільки їх недовчили...

НА КАЗЕННОМУ УТРИМАННІ

У Піщанці, на Вінниччині, районний комітет ДТСАРМ'у міститься в планшеті голови райкому т. Вербицького. Іменно в планшеті, а не деінде, бо в приміщенні райкому ДТСАРМ'у живе колишній голова райкому т. Шидловський. Розташувався він там, як дома, на повному казенному утриманні: за квартиру не платить, за електрику теж. Прийнята півроку тому постанова райвиконкому № 52, яка зобов'язує т. Шидловського звільнити чуже приміщення, до двору, як кажуть, не доведена і залишилась пустим папірцем. Тимчасом колишній голова ДТСАРМ'у встиг уже розвалити половину зайнятого ним будинку.

За розвал діяльності ДТСАРМ'у в районі догадалися зняти т. Шидловського з роботи. Як жаль, що ніхто не догадається виселити його з державного приміщення хоча б за розвал житлового фонду.

«ВУЛИКИ ВАШІ, А МЕД НАШ!»

Голова правління колгоспу «Червоний Жовтень», села Старосілля, Андрушівського району, Житомирської області, В. М. Черняк привласнив шість колгоспних вуликів.

Думаєте порожніх?

Ні! З бджолами й з медом.

Вулики стояли на колгоспній пасіці, доглядав за ними колгоспний пасічник т. Музичук, підгодовував він бджіл колгоспним цукром, — а мед забирав собі голова Черняк.

Як це зветься?

По-нашому — крадіжка!

Коли це виявилось і коли Черякові було запропоновано повернути пасіку колгоспові, а рахівникові записати їх, як колгоспне майно, Черняк заявив:

— То тільки вулики колгоспні, а бджоли мої!

Можна навіть і так сказати:

— Вулики колгоспні, бджоли колгоспні, — а мед мій!

Коли про зловживання Черняка дізналися в районі та в області, Черняк узяв та й... перевіз вулики додому.

Та ще й на тих, хто вимагав повернути вулики колгоспові, Черняк нахваляється:

— Я вам! Я вам покажу!

Ну, добре! Трапляються, на жаль, отакі черняки, що не відрізняють, де добро громадське, а де своє. А ви ж то районні керівники, як обласні на це дивляться?

Секретар Андрушівського райкому КП(б)У т. Мишак про це знає?

Знає!

Голова виконкому райради депутатів трудящих т. Михайленко про це знає?

Знає!

Районний прокурор про це знає?

Знає!

Начальник оргколгоспного відділу обласного управління сільського господарства т. Скородинський про це знає?

Знає!

Усі, виходить, знають, а Черняк вулики покрав і краденим медом ласує!

Мал. С. САМУМА

На книжковому ринку важко знайти народні казки.

(З листа до редакції).

ДИРЕКТОР ВИДАВНИЦТВА: — Обіцяю, діти, видати в наступному році велику збірку народних казок.
ДІТИ: — А це не казка?

Остап ВИШНЯ

Ілюстрації ВЕ-ШІ

Колись буде СОРОМНО

НАПИСАТИ те, що ви нижче прочитаєте, ми напишемо. хоч, правду казавши, дуже про це боїмося писати, щоб, бува, читачі наші, прочитавши, не кинулися скопом до Вінницького облсуду одсуджувати собі хати, які їм на території Вінниччини сподобаються.

У селі Бершаді, Вінницької області, в колгоспі ім. Будьонного, живе колгоспниця-стахановка Марія Сильвестрівна Іллюхіна. Працює Марія Сильвестрівна на колгоспній свинофермі за свинарку, працює чесно, сумлінно і одержує за це у додаткову оплату від колгоспу поросята.

Не поталанило М. С. Іллюхіній в особистому житті: 1944 року вона віддалася за Павла Іллюхіна. Павло Іллюхін пішов до армії, Марія Сильвестрівна залишилася з його матір'ю. Але свекруха попалася з гадючих спинок, — вона вже через два місяці вигнала невістку з хати, — опинилася Марія на вулиці.

Та не залишили товариші колгоспники свою кращу свинарку без допомоги: правління колгоспу наділило їй садибу й допомогло збудувати хату.

1947 року повертається з армії Павло Іллюхін. З Марією Сильвестрівною Павло жити не схотів, пішов до іншої.

Хоч не до вподоби Павлові Марія Сильвестрівна, та дуже йому сподобалася її нова хата.

І що ви гадаєте?

Павло Іллюхін подає до суду, щоб суд присудив йому хату Марії Сильвестрівни.

Народний суд Бершадського району і одної й другої дільниці відмовив, розуміється, Павлові в його претензії на чуже майно.

Так у Бершаді єсть адвокат Нісензон, а в адво ката Нісензона за секретаря працює друга дружина Павла Іллюхіна, так Нісензон пише заяву до Вінницького облсуду, — і що ви гадаєте? Вінницький облсуд ухвалює рішення, щоб Марія Іллюхіна сплатила Павлові 8 тисяч карбованців, половину вартості хати.

За віщо? З якої речі?

Судвиконавець Вакулін, одержавши рішення облсуду, приходить до Маріїної хати, коли Марія працювала на свинофермі, викидає речі з хати, хату опечатує, а через тиждень (Марія не сплатила 8 тисяч!) оддає ключі Павлові, — і Павло — хазяїн!

Тепер у Павла Іллюхіна дві хати, а краща колгоспна свинарка стахановка Марія Сильвестрівна Іллюхіна опинилась на вулиці!

З великим трудом, за допомогою райкому партії, Марії Іллюхіній видали копію рішення облсуду, щоб оскаржити те рішення.

Послала Марія Іллюхіна скаргу на неправильне рішення облсуду до Москви.

Нема та й нема з Москви відповіді.

Іде її стара мати сама до Москви, шукає скаргу — не надходила, виявляється, туди Маріїна скарга.

А що ж виявляється?

А виявляється те, що в Бершадській філії зв'язку працює двоюрідний брат Павла Іллюхіна Поштовенко...

Не проскочила скарга через Поштовенка!..

І правління колгоспу ім. Будьонного, і колгоспники стверджують,

що хату будувала, за допомогою правління колгоспу, Марія Сильвестрівна, що Павла Іллюхіна й близько тоді не було, і що він палець об палець не вдарив при будуванні хати, а тепер, бачите, ходить і посвистує:

— Ага?! Взяла?! Я — хазяїн!

Ми не маємо ніякого сумніву, що Марія Сильвестрівна житиме в своїй хаті, а всім, хто вчинив несправедливість, буде соромно.

А може й ще більше!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Робітники Запорізького автогенного заводу не без підстав пишалися своїм клубом. І лекцію тут послухати можна було, і журнал почитати, і виставу побачити.

Завітав якось до клубу Володимир Кузьмич Толмачов. Зайшов і вийти не зміг. Дуже сподобалося йому наше культурне вогнище. Захоплення Володимира Кузьмича захопило і його підлеглих. Вони теж переселились в клуб разом із своїми письмовими столами, паперами, чорнильницями.

Ось уже минає рік, як припинилась на заводі клубна робота. Уже рік, як профспілкова і партійна організації заводу ніяк не можуть випровадити з клубу нечемних гостей.

Доведеться, очевидно, звертатись до суду. Тільки не знаємо, чи насмілиться суддя 7 дільниці м. Запоріжжя Володимир Кузьмич Толмачов тривожити Володимира Кузьмича Толмачова, який засидівся в нашому клубі.

Секретар парторганізації В. ПІВНЕНКО.
Голова завкому А. ТИРАСПОЛЬСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Навесні цього року нашій тракторній бригаді за найкращі показники в соціалістичному змаганні було присуджено премію: радіоприймач «Родина» і 900 карбованців грошей. Наказ про це підписали директор нашої Черкаської МТС т. Грисенко і його заступник т. Кузьмичов.

Тобі, Перче, напевно цікаво знати, які радіопередачі ми вже слухали? Повинні тебе опечалити: слухаємо весь час одну і ту ж пісню: «Не хвилюйтесь, премія — не вовк, в ліс не втече». Виконавцями цієї пісні є той же директор МТС т. Грисенко і той же його заступник т. Кузьмичов, які підписали наказ про премію.

Признатись, набрид нам цей одноманітний репертуар. Нагадай, Перче, про це керівникам МТС.

Трактористи: М. НОТКА, Ф. СІРЕНКО, Н. НЕТАХАТА, Ф. ГОРДІЄНКО, Ю. КРУТІНЬ, В. БАЙДА, М. ЧЕЧЕЛЬ, В. СОТУЛА, П. ПРИХНО, М. СТАРОВ, І. СТАРОВ.

Черкаський район,
Київської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, як любить дітей т. Безуглий? Ні, ти, мабуть, не знаєш цього. Він любить їх донестями. Він буквально ні на хвилину не може розлучитися з ними. Це в Лебединці всім відомо: і виконкому міськради, і прокуратурі, і іншим міським організаціям. Ще в минулому році, як був т. Безуглий завідуючим піонерським клубом, зайняв він собі під житло дві клубні кімнати, в додачу прихопив сарай, і з того часу — ані кроку з місця.

Міськрада пропонувала йому ордер на іншу квартиру — не схотів. Прокурор наказав звільнити клубне приміщення — не послухав. Я, каже, звик до дитячого товариства. Люблю дітей!

Але піонери чомусь не відповідають йому взаємністю. Вони скаржаться, що їм ніде провадити гурткову роботу, ніде навіть скласти паливо, завезене на зиму.

Хто ж допоможе тепер цю розповідь про любов Безуглого розділом про його підступність?

Є. ГОРОШКО,
зав. Лебединським піонерським клубом.

Сумська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Уяви собі ідилічну картину: верба над ставом, а під вербою — рибалка.

Картина прямо-таки мальовнича.

І ось на фоні цього красивого видовища виринає дві постаті працівників Жданівського цукрокомбінату (Вінниччина).

— Хіба не знаєте, що тут рибалити заборонено? Змотуйте вудочки, дорогий товаришу...

— Знаю, що заборонено, — відповідає рибалка, — але не на всіх заборона поширюється. У мене записка є. Я тесть Врубеля. Знаєте Врубеля, керуючого Хмільницькою філією держбанку?

Та не переконав цей довід працівників цукрокомбінату. Вони випровадили рибалку.

І от — з того дня, як припинилося рибальство, припинилася і видача грошей з банку на зарплату працівникам цукрокомбінату. Місяць, другий, третій...

Тепер робітники цукрокомбінату добре знають, хто такий Врубель і на що він здатний.

Т. ЗАДОРОЖНИЙ,
Г. ДАНИЛЕНКО.

Уланівський район,
Вінницької області.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 14 ПЕРЕЦЬ вмістив листа т. Сокура — голови правління колгоспу «Комінтерн» Н.-Бузького району (Миколаївщина) про те, що артіль здала під закупку автомашини 20 тонн молока, але з вини місцевих організацій машини досі не одержано.

Як повідомив редакцію Укрголовмаслопром, для колгоспу «Комінтерн» відвантажено автомашину.

* * *

В № 17 ПЕРЕЦЬ опублікував замітку під заголовком «Баня, Циба і коза».

Виконком М.-Дівицької райради (Чернігівська обл.) повідомив, що роботу бані в райцентрі налагоджено.

* * *

Робітники Слов'янського міськпромкомбінату тт. Рубан та Хаба поскаржилися ПЕРЦЮ на директора комбінату Зімакова, який не дбав про виконання виробничого плану.

На просьбу редакції Слов'янський міськком КП(б)У на місці перевірив факти, зазначені в листі. Факти підтвердилися. Рішенням бюро міськкому КП(б)У директор міськпромкомбінату Зімаков знятий з роботи.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

В Лихівському районному клубі (Дніпропетровська область), крім танців, нічого не побачиш і не почуєш.

(З листа до редакції).

Треба було написати навпаки:
При школі танців — клуб.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 53, 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (177) (на украинском языке). Підписано до друку 19. XI. 1949 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 03140. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4158. Тираж 50.000 прим.